

CURIOUS

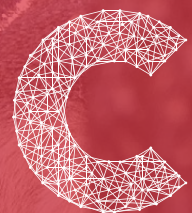
DANSK CANADISK AMERIKANSK VENSKABSFORENING

MARTS 2024 / 01

Magasinet for rejseglyde!

Få inspiration til planlægningen af din rejse og læs om andres spændende oplevelser

CANUSA

Udgivet af:

Dansk Canadisk Amerikansk
Venskabsforening

Oplag:

260

Redaktionen

Anders Friis Knudsen (ansv.)
Torben S. Hvass

Formand:

Anton Petersen
Kåsvænget 31
Strib
5500 Middelfart
antonp@stribnet.dk
M: 5026 3793
T: 6440 2121

Næstformand:

Ole Poulsen
Langgade 21
Lund
8700 Horsens

Kasserer:

Svend Erik Rasmussen
Parkvej 71
5492 Vissenbjerg
M: 4035 0875

Sekretær:

Anders Friis Knudsen
Rugårdsvej 226 G
5210 Odense NV
post@canusa.dk
M: 4243 7347

Torben S. Hvass
Strandlystvej 25
5330 Munkebo
torbensh@gmail.dk

Kontakt:

post@canusa.dk
www.canusa.dk
www.facebook.com/
canusavenskabsforening

MobilePay

853140

Opsætning / Tryk:

Vissenbjerg Tryk
Deslers Grafisk Hus

De i artiklerne fremførte synspunkter er forfatterens og deles ikke nødvendigvis af udgiveren. Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere og forkorte artikler og indlæg. Eftertryk af op til 50 % af teksten er vederlagsfrit, men i alle tilfælde skal det ske med tydelig kildeangivelse.

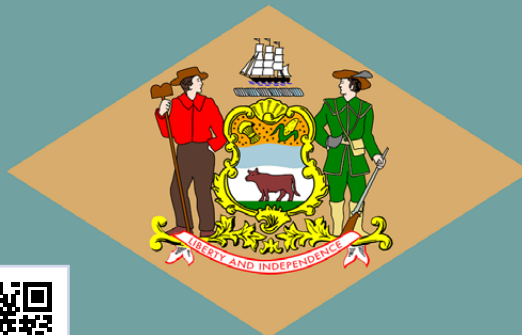
INDHOLD

- 1 **FORSIDE: YELLOWSTONE**
Foto: 12019, Pixabay
- 3 **LEDER**
Af Anton Petersen
- 4 **EN 100-ÅRIG SER FREMAD**
Af Anne Meldgaard og Lasse Hultberg
- 7 **MIT FØRSTE MØDE MED CANADA**
Af Mads Davidsen, biskop over Fyens Stift
- 10 **USA PÅ TVÆRS**
Af Peter Møller, foredragsholder
- 18 **CANUSA KALENDEREN**
- 20 **BAGSIDE: YOSEMITE**
Foto: Shutterstock

VIDSTE DU AT...

Delaware er kendt under tilnavnet The First State, da staten den 7. december 1787 var den første af de 13 oprindelige stater til at ratificere den amerikanske forfatning. "The First State" blev det officielle kaldenavn for staten den 23. maj 2002.

DECEMBER 7, 1787

Billede: Clinker-Free-Vector-Images

Nu kan vi snart glæde os til at det bliver forår, efter en noget blandet vinter vejrmæssig set.

I efteråret havde vi en rigtig god Thanksgiving aften i Vissenbjerg Samlingshus.

Vi fik som sædvanlig en rigtig fin kalkun middag med alt det tilbehør vi kunne ønske os. Efter middagen fik de 53 fremmødte et rigtig godt foredrag ved Peter Møller, der som 65-årig havde cyklet tværs over USA.

Vi mødtes igen i Vissenbjerg Samlingshus den 26. januar 2024. Igen startede vi med en rigtig dejlig middag med tilhørende vine. Efter middagen fik de fremmødte 46 deltagere et spændende foredrag ved Mette og Jørgen Svenstrup. De havde i en 27 år gammel folkevogn, VW T3 syncro 2,1 benzin, Westphalia indretning, 1990, kørt 50.000 km ned gennem Nord- og Sydamerika fra New Foundland i nordøst til Ushuaia i det sydligste Argentina. En rigtig god start på det nye år.

Vort næste arrangement bliver generalforsamlingen den 16. marts i Strib Fritids- og Aktivitetscenter. Her begynder vi med en god frokost. Efter denne vil der være generalforsamling. Når den er overstået vil cand.mag. Christian Friis føre os tilbage i tiden til det som for mange var drømmen om Amerika, og i den forbindelse også om den danske udvandring til Californien. Vi glæder os til at se rigtig mange af jer til det arrangement.

Den anden store aktivitet er vort blad. Sidste år havde vi kun stof til tre numre af Curious. Trods stigende portoudgifter, vil vi i bestyrelsen godt love tre numre også i 2024 – og der må gerne være flere sider i bladet. Redaktør Anders Friis Knudsen sidder klar til at modtage rejsebeskrivelser fra jer, så han kan fylde de kommende blade.

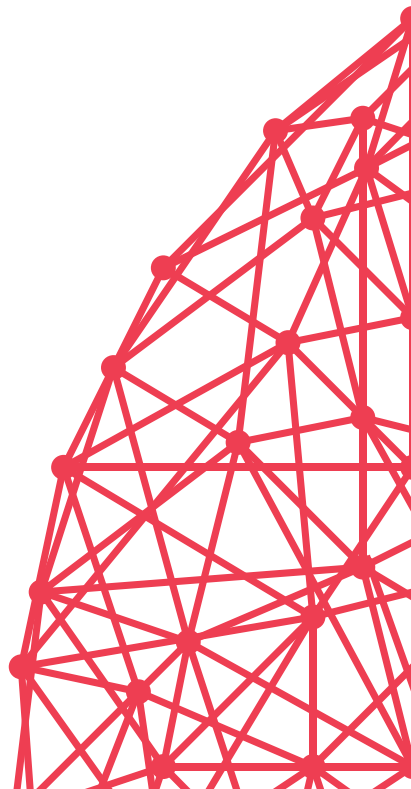
Med dette ønskes i alle et rigtig godt forår.

Anton Petersen

Formand CANUSA

*Af Anton Petersen,
Formand CANUSA*

EN 100-ÅRIG SER FREMAD

Ansgar Danish Lutheran Church hedder den, kirken i Edmonton, Canada. I 2023 fejrede menigheden sine 100 år, det vil sige efterkommerne af de emigranter, som etablerede sig i 1923.

Et stort spørgsmål, ifølge præst Lasse Hultberg, er, hvordan kirken skal fortsætte ind i sit nye århundrede? Og hvordan nye generationer kan involveres, så kirken kan bestå?

I april 2023 inviterede præst og kirkeråd til visionsdag, hvor spørgsmålet var højest på dagsordenen. Skal vi gøre, som vi har gjort i 100 år eller?

Her fortæller Lasse Hultberg om kirken og visionsdagen:

”De første danske gudstjenester i Edmonton blev holdt i efteråret 1923 i den norske kirke, ikke langt fra den nuværende danske kirke. Danske immigranter ønskede at høre evangeliet på deres eget modersmål og inviterede danske præster fra Syd-Alberta til at holde gudstjeneste i Edmonton. I de første år var det ca. en-tre om måneden. I 1928 blev DKU, Dansk Kirke i Udlandet (red: i dag DSUK, Danske Sømands- og Udlandskirker) involveret, og der har været fast dansk præst i Edmonton siden. Menigheden blev organiseret i 1930 som Ansgar Danish Lutheran Church of Edmonton. I mange år har kirken været samlingspunkt for danskere i Edmonton, canadere med dansk og skandinavisk baggrund og andre, der synes om vores måde at holde gudstjeneste på. Immigrantstrømmen er tørret ud fra Europa nu. De tidligere norske og svenske kirker i Edmonton er lukkede. Takket være forbindelsen til Danmark gennem DKU og DSUK har den danske menighed som den eneste skandinaviske kirke holdt stand i Edmontons store smeltedigel af immigranter fra hele verden. Det er ikke ofte, at kirker her i Alberta kan holde 100-års jubilæum.

Edmonton er en omskiftelig by i en provins af Canada, som blev udskilt i 1905. Ansgars menighed er med rette stolte over, at kirken stadig består. Vi bygger videre på det, ivrige immigranter fik sat i gang i 1920’erne; det som arbejdsomme immigranter i 1950’erne støttede op om og fornyede; og det som immigranternes efterkommere har værdsat og bevaret. Vi er her endnu pga. medlemmernes trofasthed og støtte, villighed til at give en hånd med og til at donere til alle vores udgifter. Ansgar er fuldstændig selvfinansierende, den fulde præsteløn inkluderet. Vores kirke er også kun bevaret, fordi forbindelsen til Danmark er blevet næret af danske præster og af at være en del af folkekirken ”derhjemme” gennem DSUK og de tilsynsførende danske biskopper.

Et år med fest i Ansgar

I efteråret 2023 holdt vi jubilæum. Lørdag den 16. september holdt vi åbent hus og gadefest for naboer og samarbejdspartnere, hvor alle var velkomne. Søndag den 17. september holdt vi festgudstjeneste med menigheden og indbudte gæster, bl.a. udlandsprovsten og de øvrige DSUK-præster i Canada. Derefter var der festmiddag.

Kirken skal også sættes i stand og fornys. Der arbejdes hårdt på at få alt dette til at falde på plads til september. Dette arbejde er blevet muligt gennem en rundhåndet gave fra den danske kirke, Granly, i Surrey, British Columbia.

Fremtiden!

Men en ting er at fejre de forgangne 100 år, noget andet er at se fremad. En kirke som vores er i høj grad præget af, at den sidste store bølge af immigranter kom i 50’erne. Kirken har altid været et trygt sted at komme for denne generation. Man vidste, hvad kirken stod for, og alle kom med den samme kulturelle baggrund. Kirken i Edmonton var også i høj grad præget af de missionske miljøer hjemmefra, og af at Alberta var og delvist stadig er en del af det canadiske bibelbælte. De nye generationer har dog et helt andet forhold til deres forældres eller bedste- eller oldeforældres kultur og religion. Men både det kulturelle og det kirkelige er stadig vigtigt for mange i de nye generationer. Det danske nærvær og vores hygge og særlige tilgang til det at være luthersk har betydning for de nye generationer, som knytter sig til kirken.

Vision Workshop

Vi ser derfor fremad til mange flere år i Ansgar med begge ben solidt plantet i både vores kulturelle og kirkelige rødder. For at engagere menigheden i at se fremad inviterede vi til Vision Workshop efter en søndagsgudstjeneste i april. Præsten fra vores nabokirke, St. John’s Evangelical Lutheran Church, pastor Randy Meissner, havde til-

budt sig som facilitator. Det var godt at have en udefra til at hjælpe os med at holde fokus og bevare det overordnede blik på kirkens fremtid. Og både præst og menighedsråd blev sat fri til at lytte og lære, hvilket jo netop var formålet med workshoppen. Ca. 35 deltog i workshoppen. Deltagerne blev delt op i grupper på fire-seks personer. Ud fra et skema blev der holdt konstruktive samtaler. Idéer og stikord blev skrevet op. Til sidst blev vores tanker delt i plenum. Noter fra alle grupper blev indsamlet til inspiration for

menighedsrådet. Det var ikke svært at holde samtalen i gang. Mange tanker og mange idéer blev luftet. Der er meget arbejde at se frem til for både råd og præst. Den vigtigste konklusion fra workshoppen er nok, at engagementet og glæden ved kirken er levende i menigheden. Vi kan holde jubilæum i år ikke blot i tilbagesyn på de forgangne 100 år, men også i tillid til, at vi har et godt grundlag i Edmonton til et fortsat aktivt kirkeliv i vores kære gamle Ansgar.”

MIT FØRSTE MØDE MED CANADA

Første fly er lettet. København-Frankfurt, Frankfurt-Calgary, Calgary-Edmonton. 15 timers flyvetur venter forude for et todages besøg i en af de danske kirker i Canada. Jeg er nyligt udnævnt som tilsynsførende biskop for de danske præster i Canada, Australien, Thailand og Jerusalem. Men jeg kan ikke lide at flyve, og jeg overvejer kort, hvorfor det var, jeg sagde ja, da jeg blev opfordret til at tage denne opgave.

Jeg kan jo i virkeligheden bedst lide at være på Fyn, at sove i min egen seng, at køre fra Odense til Dalum eller måske at opleve de fjerneste destinationer i Fyens Stift – Fyns Hoved, Langeland eller Ærø.

Mens jeg sidder på flyet med mine nye støttestrømper, tænker jeg på de første danske migranter. De, der rejste ud for at slå sig ned i det ukendte Canada. Flyets skærm viser, at vi skal flyve 7533 km fra Frankfurt til Calgary, derfra venter endnu et fly, inden jeg når destinationen Edmonton. Det må have været en vanvittigt strabadserende rejse dengang i begyndelsen af det 20. århundrede. Først med skib over Atlanten og siden med jernbane ind over det enorme land.

Jeg er endelig fremme. Jeg skal deltage i 100-året for den lille danske Ansgar Kirke i Edmonton. Edmonton er ikke ligefrem en køn by. Byens finanscentrum består af beton og glas. Æstetikken er noget anderledes end

i H.C. Andersens barndomsby. I Edmonton handler det om store pickup trucks, landbrugsmaskiner og køer.

Der er stort set ingen mennesker på gaden. Man ser mest de mange hjemløse, der går med deres indkøbsvogne eller bor i deres interimistiske telte. Røgen fra de mange skovbrande nord for byen gør, at man helst skal være inden døre.

Det kolde indtryk fra byen forsvinder med et, da vi næste morgen begiver os ud til den danske kirke i Edmonton. Kirken ligger på en lang gade, der består af kirker fra hele verden. Om søndagen kan man høre gospel, rytmisk musik, trommer, orgel og salmesang fra alverdens lande.

Udenfor den danske kirke er gaden lukket af. Der er røde og hvide balloner, boder med popcorn, pølser og kransekage og en blanding af engelsk og gamle danske dialekter.

*Edmontons skyline
Foto: bcl869pixabay*

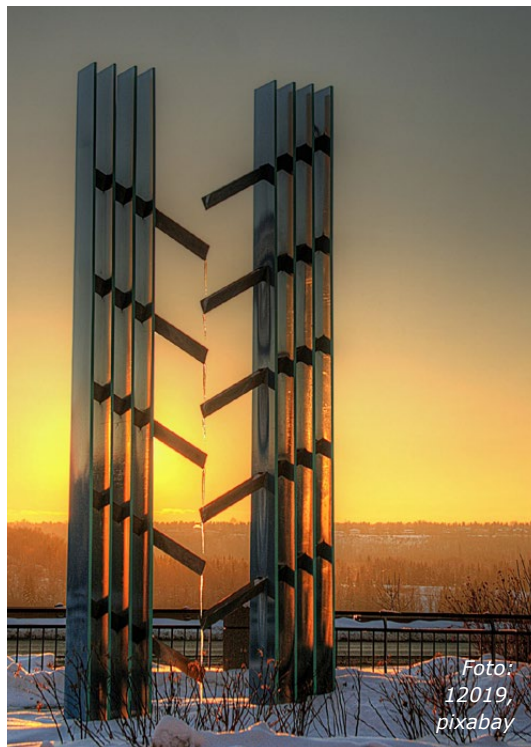
Inde i den lille kirke bliver der sunget "Nu falmer skoven" og "Fred hviler over land og by". Nogle synger dansk, andre på engelsk. Indimellem bliver der fortalt om den nye altertavle af Peter Brandes (se billedet side 4) og om det lille nye orgel bygget af en lokal orgelbygger.

Menigheden består af danske migranter og deres efterkommere. De, som stadig kan huske Danmark, er ved at være oppe i årene. Men også børn og efterkommere kommer i kirken, hvorfor det kun er nogle, der taler dansk. Weekendene står på festgudstjeneste og middag, hvor præsterne fra de øvrige danske kirker i Canada kirker er inviteret.

Jeg har dermed mulighed for at møde alle de danske præster i Canada. De er kommet fra Vancouver, Toronto og Calgary. Det slår mig, hvor engagerede og glade præsterne er for deres kirker. Der er ingen tvivl om, at livet som dansk præst i udlandet er en livsstil. Lasse Hultberg, som præsten hedder i Edmonton, er dybt engageret i alt fra prædiken til kirkelige handlinger, økonomi og praktisk arbejde. Jeg bemærker de mange takketaler fra Lasse. Og at takken og de mange rosende ord til menigheden er oprigtigt ment. Alt afhænger af frivillighed, både finansieringen og de mange frivillige, som driver kirken.

Folk fra menigheden samler ind til præstens løn, de samler ind til det nye orgel, de samler ind til altertavle, spisning og drift. Alt dette vidner om kirkens betydning for de danske migranter. Det lutherskeevangeliske trosgrundlag formidlet gennem danske salmer og dansk liturgi.

Kirken i Edmonton repræsenterer nostalgi, barndom, danske rødder, familie og venner i Danmark. Men kirken i Edmonton repræsenterer også Canada i dag, et kludetæppe af et land, hvor man først er rigtig canadisk, når man dyrker sin oprindelige identitet, hvad enten man er indfødt eller europæisk migrant.

Det er dette arbejde, de danske emigrantkirker i udlandet er med til at støtte. Jeg skal som tilsynsførende biskop bakke præsterne op, føre tilsyn med liturgi og lære og vise, at der er opbakning fra folkekirken i Danmark. Vi sørger samtidig for, at præsterne har ordentlige vilkår ude i verden, både når det gælder bolig og arbejdsmiljø.

Det er fantastisk at kunne være med til at støtte op om dette arbejde. Præster, der flytter hele deres familie til udlandet, samtidig med at de prøver at holde kontakt til familie og netværk hjemme i Danmark. Jeg kan godt mærke, at jeg efter at have mødt de gæve præster er lidt flov over mine egne rejsekvaler. Min flyskræk er helt forsvundet på hjemturen. Det er helt godt at kunne sove efter at have fået serveret mad, kaffe og et varmt tæppe i flyet. At flyskrækken er væk, gør det for øvrigt også lidt lettere at være tilsynsførende biskop for de danske præster i udlandet.

USA PÅ TVÆRS

Jeg er langt fra nogen globetrotter, men jeg elsker at rejse, og et af mine foretrukne rejselande har siden 1972 været USA, med afstikkere til Canada.

Det er blevet til omkring 20 ture til den anden side af Atlanten, og mere end halvdelen af de 50 stater er blevet besøgt både alene, med min hustru, med børn og børnebørn og med familie og venner.

Langt de fleste ture har været i lejebil, det er jo i høj grad bilernes kontinent, og det er i langt de fleste tilfælde en fornøjelse at køre bil i USA. Mange "must see" ture er kørt: Route 66 fra Chicago til Los Angeles. Fra Miami op til New York langs østkysten. Hele vejen langs vestkysten fra San Francisco til Mexico på Highway 1. Trekanten fra Los Angeles til Las Vegas, Grand Canyon og San Francisco. "Musikturen" fra Memphis til New Orleans. Fra New York via Boston til Niagara Falls. Hana Highway på Maui, Hawaii. I og omkring Atlanta, Georgia hvor min datter med familie boede i 5 år, I og ved Mississauga, ikke langt fra Toronto, Canada, hvor de efterfølgende boede i 2 år, og sådan kan jeg blive ved. I øvrigt blev min hustru Rita og jeg gift i Chapel of the Bells i Las Vegas den 23.7.2004.

De mange biler kan dog give lidt udfordringer på vejnettet, og som en meget entusiastisk chauffør engang lidt sarkastisk sagde til mig: "Vi har 2 årstider i USA, Winter and Road Work", og det kan jeg sagtens nikke genkendende til.

Jeg har gennem årene mødt rigtigt mange amerikanere, der aldrig har været udenfor USA, for som de siger: "Vi har jo det hele her, så hvad skal vi med et pas?" Og det er rigtigt! USA er faktisk mere end dobbelt så stor som Europa, så der er god plads til det meste, fra iskolde Alaska til brandvarme Death Valley, fra kæmpe øde områder til nærmest overbefolkede storbyer. Hver ting sin charme.

To gange har jeg været i USA i "motionsøje-med". Første gang var i 1994, hvor jeg deltog i New York City Marathon. Det var en kæmpe oplevelse, og en meget kuperet oplevelse op over og ned ad broer, ikke mindst afslutningen i Central Park. Jeg fik revet begge storetånegle af på turen pga. alle bakkerne, men det gjorde heldigvis først rigtig ondt i dagene efter løbet. Jeg løb i helt neutralt tøj, men blev alligevel tiljublet af danske tilskuere på hele ruten. Det nød jeg naturligvis, men undrede mig samtidig over, hvordan de kunne se jeg

var dansker. Da jeg var kommet over målstregen, var jeg tæt på at gå ind i en anden løber. Han stod registreret i løbsprogrammet som H.K.Frederiksen, måske bedre kendt som Kronprins Frederik. Han havde med sine livvagter løbet få meter foran mig på hele ruten. Det var nok ham og ikke mig de danske tilskuere hyldede, men lidt kongelig havde man vel lov at være.

Anden gang var den helt store uudslettelige oplevelse, da jeg i 2016 cyklede tværs over USA fra San Francisco i Californien til New York, og det er den tur jeg vil komme med anekdoter fra i resten af mit skriv!

Hvad får en mand på 65 år til at cykle 5.700 km på en måned, for at komme fra vest til øst i det store land? Det var en tanke jeg havde haft i mange år – uden at gøre noget ved det. Men efter en sygdomsperiode med cancer, som jeg kom godt ud af, tænkte jeg: Skal det være skal det være nu – man bliver jo ikke yngre, og man ved jo heller ikke om den forbandede cancer kommer igen.

En god ven og jeg brugte derfor 21 måneder til at gøre os klar til den store tur. Der var mange – rigtig mange – ting der skulle være styr på, og vi anede absolut intet om hvordan vi skulle gribe det hele an. Hvordan træner man op til en så strabadserende tur? Hvad vej og hvornår skulle vi køre? Hvad med overnatning og bagage? Sponsorer, det er jo ikke gratis? Hvor mange og lange etaper? Nye cykler osv. Vi fik gode venner til at hjælpe os på vej, i flæng kan jeg nævne fysisk træner, ruteplanlægger, diætist, mental træner, idrætsfysiolog og sportsmassør. Alle var en kæmpe hjælp i forberedelsesfasen, men ingen af dem skulle med på selve turen. Vi ville klare den helt alene og uden følgebil(er)!

Vi landede i San Francisco – af alle datoer – 9/11 2016. Allerede i emigration blev vi mødt af undren fra toldbetjenten. Han spurgte – som de jo gør – hvad vi skulle i USA. Jeg fortalte ham at vi skulle cykle til New York. Han lignede et stort spørgsmålstegn, men, men efter at have sludret lidt om det fortalte han med stor entusiasme at en af hans bekendte ejede en cykel. Det blev vi naturligvis meget benovede over, og herefter var vi best buddies. Vi skulle fra lufthavn til The Good Hotel på 112 7th Street med cykler og bagage, og derfor havde vi bestilt en lejebil hos Hertz.

Bare en mellemstor bil, lige med plads til cyklerne. Igen blev vi mødt med undren. Denne gang fra Hertz-manden, om vi skulle have cyklerne med og hvor vi skulle cykle hen? Vi fortalte ham naturligvis om turen, og han var nærmest i chok. "I skal have en ordentlig bil" sagde han og gav os en Nissan Armada. En voldsom 7 personers V8 SUV med 390 heste under motorhjelm (og så bare til et par småture i San Francisco). Da vi dagen efter afleverede bilen på et Hertz kontor downtown, skinnede det igennem af det var en speciel bil, for hans kommentar om bilen var: "That's not just a car, it's a lifestyle", og det var det!

Ellers gik den 12. september med cykelture rundt i byen til bl.a. de 2 seværdigheder: Golden Gate Bridge og Lombard Street. Vi inspicerede også Pier 41, hvorfra vi skulle starte selve cykelturen dagen efter, søndag den 13. september. På vores tur rundt i byen så vi reklamer for San Francisco City Marathon, som skulle løbes præcis den dag vi skulle cykle ud fra byen, og det ville medføre lukkede veje og trafikkaos i byen. Derfor besluttede vi at starte i Californiens tidligere hovedstad Vallejo, og for at komme dertil skulle vi sejle i en times tid fra Pier 41.

Californien

Det blev til 2 etaper i Californien. Fra Vallejo til South Lake Tahoe via Folsom, som var 1. etapemål. I alt 386 km på små 20 timer. 1. etape var noget helt specielt, nok primært fordi det var 1. etape, nu var den store tur endelig i gang! 2. etape startede med lidt bøvlet rundtur i Folsom, hvor vi ufrivilligt kom til at køre ad stier ret tæt på det store fængsel (Folsom Prison Blues med Johnny Cash). Det mente den lokale sherif var en dårlig idé, så vi blev venligt – men meget bestemt – bedt om at forlade området straks. Det var bare den første af flere temmelig strabadserende oplevelser på denne etape, som vi allerede hjemmefra kaldte Kongeetapen med mere end 3000 højdemeter. Næste store udfordring kom da vi kørte i et helt og aldeles mennesketomt område i Colorado Mountains. Vi havde begge

en GPS, og vi havde en fast aftale om at taste dagens målby ind helt synkront, så vi var sikret hvis den ene af en eller anden grund holdt op med at virke. Dybt inde i bjergene kom vi til et T-kryds, og her skete det der ikke måtte ske: Den ene GPS sagde vi skulle til højre, og den anden til venstre. Gode råd var dyre. Det endte med at blive sten, saks, papir og "til højre" vandt. 40 bjergrige km blev det til før vi mødte et menneske vi kunne spørge om vej. Vi skulle være drejet til venstre, så yderligere 40 km før vi var ved udgangspunktet. Det blev til i alt 80 ekstra km og mere end 1000 ekstra højdemeter. Udfordringerne var imidlertid endnu ikke forbi. På en af de sidste stejle stigninger, hvor trætheden i den grad havde indfundet sig i kroppen, så jeg ud af øjenkrogen at en stor – i mine øjne meget stor – rottweiler kom galoperende ud mod vejen, ud mod mig. Ingen halsbånd, ingen ejer der kunne råbe den tilbage. Igen var gode råd dyre. Skulle jeg stoppe og bruge cyklen som skjold, eller skulle jeg prøve at køre fra den noget overvægtige hund. Jeg valgte det sidste, og kort før toppen af bakken, kunne jeg på hundens vejtrækning tydeligt høre, at den måtte opgive forfølgelsen. Det var bare første af 13 gange hvor vi på turen var tæt på at blive angrebet af både små og store hunde, der alle mente at vi var mad der var ved at stikke af. Glæden var stor da vi møghamrende trætte kunne åbne døren på motel Blue Jay Lodge i South Lake Tahoe.

Nevada

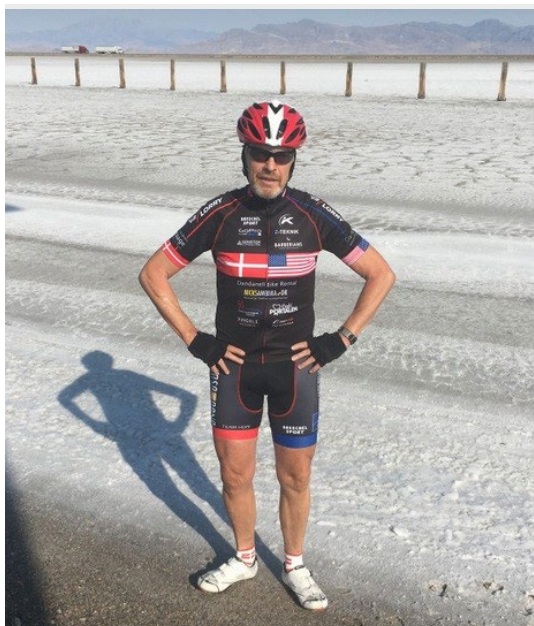
4 etaper blev kørt i Nevada. Fra South Lake Tahoe til Wendover via Fallon, Austin, Eureka og Ely. Små 800 km på små 34 timer. De 2 mest spektakulære ting i Nevada var varmen – op til 36 grader – og den "uendelig lange" Highway 50, også kaldet The lonliest road i America. Over halvdelen af de 800 km blev kørt på Highway 50, bl.a. med 2 etaper på hver 200 km. På den første så vi ikke ét eneste hus, med andre ord på en strækning fra København til Middelfart uden nogen som helst form for bebyggelse. Det var faktisk lidt skræmmende, for hvad nu hvis der skete noget? Det gjorde der heldigvis ikke. Dagen efter igen 200 km, men denne gang med en lille samling huse præcis halvvejs. Måske derfor hed stedet meget naturligt Middlegate, midt mellem Fallon og Austin. Her ligger en meget spøjss saloon, fuldstændig som taget ud af en John Wayne film. Pladsen foran saloonen var nærmest et museum med diverse gamle diligencer, og der var et skilt, hvor der stod: "Welcome to Middlegate, the middle of

nowhere”, og på et skilt ved siden af: “Men, no shirt no service”, og nedenunder “Women, no shirt free drinks”. God humor, for det var kun humor.

Utah

De næste 4 etaper blev kørt i Utah fra Wendover til Rangely via Tooele, Herber City og Roosevelt. Lidt over 600 km, som vi var godt 29 timer om at gennemføre. Vi nærmede os Rocky Mountains, nu skulle vi for alvor opad, og den første top vi skulle over hedder Big Mountain, så var stilen lagt. Inden vi kom helt hen til foden af bjergkæden, fik vi endnu en voldsom udfordring med GPS'en. Den var som udgangspunkt god til at vise vej, men den fortalte ikke hvilket underlag der ventede, så på et tidspunkt kom vi ud på en sti, som viste sig at være komplet umulig at cykle på. Konsistensen var ligesom en kage der har været i ovnen: Sprød overflade og blød nedenunder. Det betød at hjulene ganske enkelt sank ned gennem overfladen og stoppede cyklerne. På det tidspunkt var det 41 graders varme, vandet var ved at slippe op og der var ingen ende at se på den gåtur vi kom ud på. Efter omkring 12 km og 3 timers vandring var

pinslerne overstået! For enden af stien havde et ældre ægtepar gjort holdt med deres campingvogn. Jeg var ved at skræmme livet af med et højt, lidt rustent “Hello”, de troede nok de var ganske alene i Utah. Manden trak en stor pistol, men jeg fik ham talt til ro, og vi fik adskillige liter vand til at slukke vores tørst. Gåturen var den eneste gang på hele turen hvor jeg frygtede for mit liv – tænk sig at dø af tørst, skidt afgang på livet. Glæden var derfor stor da vi nåede dagens motel Oquirrh Mountain Inn i Tooele.

Colorado

Gennemsnitshøjden i staten Colorado er på små 2.100 meter, så der begynder den tynde luft at kunne mærkes, men for pokker hvor er der smukt. 3 etaper, 520 km, 25 timer på cyklerne fra Ranglely til Cheyenne via Craig og Walden. Der er som bekendt koldt på toppen, det var der også her, helt ned til -2 grader om morgenen når vi startede, det må kaldes en koldstart. På et tidspunkt kom vi til en lille by der hedder Jensen. Det må siges at lyde temmelig dansk, og det var det også. På en mindsten i byen stod skrevet: Den danske tømrer Lars Jensen kom til dette område i 1881. Han etablerede samme år en kabeltrukket bådoverfart over Colorado River, som han til stadighed udbyggede, og som de sidste år blev overtaget og drevet af hans søn Jens. Han drev virksomheden frem til 1909, hvor det hele blev revet fra hinanden af is på floden. På mindstenen står der slutteligt: “The town was named in honor of Lars Jensen”, hvilket var normalt, når man var de første der bosatte sig på øde steder.

Wyoming

På vej ud og ned af Rocky Mountains, kørte vi en enkelt etape i Wyoming fra Cheyenne til Big Springs. 248 km. på 11 timer 47 min. Hele strækningen var i over 3.000 meters højde, hvilket gjorde dagen til noget af en udfordring. Det er en fantastisk følelse at køre i bjergene, og betagende smukt, men vi glædede os trods alt over 2 ting. Nu skulle vi nedad, og samtidig var vi halvvejs på turen!

Nebraska

At komme til Nebraska fra Wyoming er som at komme fra asken til ilden. Fra de høje bjerge til et pandekage fladt landskab. Det blev til 3 etaper fra Big Springs til Omaha via Cozad og Central City, på i alt små 600 km. Dem var vi godt 26 timer om at gennemkøre. Nebraska er ikke en spændende cykelstat, dels er den for flad og dels er der ikke meget andet end kvæg på den ene side af vejen og majs på den anden side af vejen. Det er ikke særligt inspirerende at cykle i, men masser af søde og hjælpsomme mennesker var der både i denne stat, og i alle de stater vi kørte igennem. Hver gang vi stoppede af den ene eller den anden grund, stoppede mindst én bilist for at spørge om vi var ok, og om der var noget de kunne hjælpe med. Det er jeg i hvert fald ikke vant til herhjemme, det var ganske enkelt enestående.. Nebraska var ingen undtagelse.

Iowa

Jeg havde glædet mig meget til at komme til Iowa for To ting: Landskabets lange bløde bakker, et fantastisk cykelterræn og så at besøge Elk Horn: Denmark on the prairie. Inden vi kom til Elk Horn kørte vi forbi et vejskilt, hvor der på dansk stod: "Velkommen til Kimballton". Jeg anede ikke at der var noget der hed sådan, men blev klogere da jeg nederst på skiltet læste: "Home of the little Mermaid". Der var altså 2 "danske" byer i Iowa. 2 hyggelige, rare og venlige byer midt ude på

prærien. Men hvorfor 2 danske byer med få km imellem sig? I Kimballton var det grundtvigianske danskere der bosatte sig. De blev kaldt for The happy Danes, og i Elk Horn var det indremissionske danske der bosatte sig. De blev kaldt for The holy Danes. Altså hellige og glade danskere. Det bliver de stadig kaldt, og de 2 grupper var og bliver aldrig perlevenner. I Elk Horn blev en traditionel dansk mølle der tidligere havde stået i Nørre Snede opført i 1976, som byens prægtige vartegn.

Derudover er der i byen det mest fantastiske museum der hedder Museum of Danish America, hvor hele historien om danske udvandre-re fra 1880'erne bliver fortalt, og så er der byens legendariske borgmester Stan Jens, hvor brødrene Price for nogle år siden tryllede med julemaden. Det blev til 3 etaper i Iowa, fra Omaha til Fairfield via Elk og Des Moines. 444 spændende km kørt på små 20 timer.

Illinois

I Illinois kørte vi 2 etaper på i alt 419 km, og det tog os små 20 timer. Det var fra Fairfield i Iowa til Paxton via Canton. Grænsen mellem de 2 stater er Mississippi River, og den kørte vi over i stiv modvind og pjaskøsende regnvej. Trist for det var nok et smukt syn i solskin. Efter at være blevet tørre og efter en god nats søvn på Paxton Inn Motel, startede dagen

med en 13% stigning på en jordvej, efter en hel dag og nat med regn. Det var ganske enkelt umuligt at cykle på, så igen måtte vi gå de første km. Resten af dagen var ren transport, ikke noget specielt at kigge på, det var bare at træde i pedalerne og komme derudaf, nu glædede vi os til at komme til Indiana.

Indiana

Første stop i staten var i landsbyen Carmel. Den er i to år kåret som den mest sikre landsby at bo i, i hele USA, og det var sandt at sige et fantastisk sted. Ikke mindst fordi vi skulle overnatte hos Christina og Jesper Kehlet.

Et dansk ægtepar der for mange år siden bosatte sig i Carmel, så mange år siden at de nu er blevet amerikanske statsborgere. Vores modtagelse var konger eller præsidenter værdige. En times full body massage ventede os, og en fuldstændig makeover til vores cykler blev foretaget af Indianapolis bedste cykelmekaniker Jeremy. Woow det var stort. Christina havde samlet en masse danskere bosat i Indiana, til at mødes med os, og et overdådigt pølsebord med tilbehør fra den tyske slagter i Indianapolis fyldte vores sultne maver. En af gæsterne lagde ikke skjul på, at Christina var danskerne samlingspunkt i staten, og hun blev helt fortjent kaldt Social-og partyminister. Det var næsten trist at forlade Carmel, men dejligt at de første 25 km var af en kondisti uden motoriseret trafik. Vi tilbagelagde 452 km i Indiana på 2 etaper og godt 20 timer, og kørte fra Paxton til Blanchester via Carmel.

Ohio

Vi cyklede 3 etaper i Ohio. Fra Carmel i Indiana til Blanchester og videre til Pittsburgh, Pennsylvania via Delaware, og Canton. 514 km på små 24 timer. Vi skulle igen bo privat, denne gang hos Jan og Kelly i Blanchester. Også her blev vi modtaget med åbne arme og et ualmindeligt veldækket bord med turens suverænt bedste bøf, stor som en halv ko, så kunne den dag ikke slutte meget bedre. Næste dag var hviledag, og Jan foreslog at vi kørte en tur til Dayton, for at besøge National Museum of the United States Air Force. Et imponerende sted, med ikke mindre en 360 udstillede fly fra de første konstrueret af brødrene Wright, til nogle af de nyeste rumfærger. Dette museum er absolut et besøg værd, og da vi var der var både parkering og entré fri, noget af et særsyn.

På de sidste etaper i Ohio så vi rigtig mange Amishfolk. De kom kørende i deres karakteristiske hestevogne, i deres lige så karakteristiske klædedragter. Det var blevet den tid på året, hvor majsene skulle høstes, og det var en anelse ambivalent at se hvordan de blev høstet. Amishkvinderne nedlagde med le de kraftige majsstængler. Et vanvittigt hårdt arbejde.

Målet i New York stod efterhånden og blinkede foran os. Vi var velkørende og ved godt mod, og glædede os til at kramme familien igen i Central Park.

Pennsylvania

Turens sidste bjerge skulle bestiges, og det skulle de her i Pennsylvania. Vi blev noget overraske over de mange højdemeter, og vi skulle køre hele 4 etaper i staten. Fra Pittsburgh, Pennsylvania til Doylestown via Bedford og York. 578 km. på 26 timer. Den var en voldsom morgen tåge her i højderne, og temperaturen var igen på frysepunktet, så det var barsk at komme i gang, men igen målet var tæt på, så humøret var højt. Sidste nat på turen – søndag den 16. oktober - var i Doylestown. Vi nåede frem til motellet ved 19-tiden, og vi havde besluttet os for at fortære en absolut velfortjent bøf med det hele. Jeg spurgte receptionisten, hvor der lå en restaurant, og han pegede over på den anden side af vejen, hvor et skilt viste at han havde ret. "Yes, der skal vi spise"! "Nej" sagde han, "for der er lukket om søndagen." Nedtur. "Er der en tankstation i nærheden hvor vi kan købe noget junkfood?" "Ja 200 meter nede af vejen, men de lukker kl. 19," og der var den vel kvart over. Mere nedtur, og sulten meldte sig i den grad. Vi gik slukørede mod vores værelse, da duften af grill passerede vores næser. Vi kiggede os omkring, og dér, 50 meter henne stod et yngre par på ladet af deres truck og grillede. Vi slentrede hen og sagde hej til dem, og stillede verdens dummeste spørgsmål: "Hvad laver I?" Øhhh de grillede.... "Det dufter dæleme godt!" "Er I meget sultne?" Det måtte vi indrømme. "I lugter ikke særlig godt" sagde han "gå ind og tag et bad, så kommer vi med noget mad til jer!" Hold da op, der var den igen, den enorme hjælpsomhed som kendetegner langt de fleste amerikanere. Kort efter kom de med en overdådig 3-retters menu, med alt tilbehør, inkl. 2x2 iskolde dåseøl. Det var himmelsk, og hvilken måde at få det sidste aftensmåltid på. Fantastisk!

New Jersey – New York

Der var 164 km til det endelige mål for turen: Central Park i New York, men de skulle jo også køres. Vi skulle igennem New Jersey, og kom på afveje i den kæmpestore containerhavn, som vi bare ikke kunne finde ud af igen.

Heldigvis fik vi igen hjælp fra de lokale. En bil fra Newark lufthavnen stoppede og chaufføren spurgte hvor vi skulle hen. "Vi skal til George Washington Bridge". "Det er en noget snørklet vej, men følg mig, så skal jeg vise jer vej". Fantastisk, det gjorde han, og vi kom faktisk kun 20 minutter for sent til genforeningen med vores familier i Central Park ved H.C. Andersen statuen. Hvor ellers? Det var jo et eventyr der sluttede lige præcis dér!

En helt forrygende og vanvittig hård tur var slut. Vi kørte 5.690 km på 32 etaper! (178 km i gennemsnit pr etape.) 33.296 højdemeter! (1.041 højdemeter pr. etape.) 253 timer på cyklen! (8 timer om dagen i snit.), og jeg forbrændte ca. 125.000 kalorier.

Morale: Man kan ofte meget mere end man tror, men finder først ud af det, når man har udfordret sig selv!

CANUSA KA

ÅRSMØDE MED GENERALFORSAMLING OG FOREDRAG

📅 **Lørdag den 16. marts 2024 kl. 12.30-16.00**

📍 **Strib Fritids- og Aktivitetscenter, Ny Billehavevej 1-3, 5500 Middelfart**

📧 **Tilmelding: mail til post@canusa.dk tlf./SMS: 4243 7347 (senest 10. marts 2024)**

Kl. 12.30 Frokost

Kl. 13.30 Generalforsamling ifølge vedtægterne:

1. Valg af dirigent
2. Valg af stemmetællere
3. Bestyrelsens beretning
4. Regnskab
5. Budget, herunder fastsættelse af kontingent
6. Valg af bestyrelsesmedlemmer og suppleant
På valg er bestyrelsesmedlemmerne Ole Poulsen, Svend Erik Rasmussen og Anders Friis Knudsen samt suppleant Søren Svane Larsen
7. Valg af revisor og suppleant
8. Indkomne forslag
9. Eventuelt

Hvert medlem/husstand, der ikke er i kontingentrestance, er berettiget til at deltage i generalforsamlingen og kan der afgive én stemme.

**Kl 14.30 – 16.00 Foredrag v. Christian Friis:
Californien og den amerikanske drøm.**

Siden udbruddet af guldfieberen i 1849 har Californien mere end nogen anden stat repræsenteret USA som mulighedernes land, som det forjættede land. Staten forbindes med en af de stærkeste amerikanske ideer, den amerikanske drøm: at alle her kan smede sin egen lykke.

Californien er fortællingen om den oprindelige befolkning og om de europæiske opdagelsesrejsende, den spanske kolonitid, den mexican-

ske periode og endelig stat i unionen. Og det er fortællingen om Golden Gate og Hollywood, om Silicon Valley, førerløse biler og verdens tech-giganter. Blandt USAs 50 stater har Californien den største befolkning, og den er en af de rigeste stater. Tag med på en tur til Californien, som nogle amerikanere selv betragter som en kulturel forløber for resten af landet.

LENDEREN

Foto: fancycrave, Pixabay

Horsetail Fall i Yosemite National Park lyser som ild i solnedgangen i februar, men den magiske effekt er kun synlig fra én bestemt vinkel.

Foto: Shutterstock

